

hvorefter en samværsforælder over for myndighederne skal føre bevis for, at det er godt for barnet at se vedkommende, vil stride grundlæggende mod dette synspunkt. Udgangspunktet må som sagt være, at det bedste for barnet er at have kontakt til begge forældre.

Forslaget rejser i øvrigt en række yderligere spørgsmål: Hvordan skal en samværsforælder kunne bevise, at det er godt for barnet at se ham eller hende? Hvordan skal myndighederne, der skal afgøre sagen, vurdere oplysningerne? Hvilke personlige egenskaber skal man besidde, for at man har bestået som samværsforælder, og for at det må anses for godtgjort, at det er godt for ens barn at se en? Skal der være forskellige niveauer for bedømmelsen, alt afhængigt af de øvrige livsvilkår for barnet og forældrene?

Forslaget aktualiserer endvidere det problem, at man efter min opfattelse ikke kan udelukke, at nogle forældre vil opgive på forhånd, hvis de ved, at de for at få samvær skal bevise, at det er godt for barnet at se dem. Det vil nok navnlig være personer, der, uanset at de er gode forældre, ikke føler eller tror, at de er i stand til at kommunikere med myndighederne på en sådan måde, at de vil kunne løfte denne bevisbyrde, og en sådan ordning vil derfor også kunne få en social slagside, der efter min opfattelse vil være meget uheldig. Forslaget strider således grundlæggende mod det hensyn til barnets samvær med begge forældre, som hele lovgivningen bygger på.

Kl. 13.05

Når det er sagt, vil jeg imidlertid gerne understrege, at jeg har forståelse for en række af de synspunkter, som ligger til grund for lovforslaget. Jeg er således naturligvis enig i, at et barn ikke skal tvinges til samvær for enhver pris. Hvis der er oplysninger i sagen, der tyder på, at barnet på grund af visse forhold hos samværsforælderen vil lide fysisk eller psykisk overlast ved et samvær, har myndighederne naturligvis pligt til at undersøge forholdene nærmere for at få be- eller afkræftet disse oplysninger.

I perioden, hvor sagen undersøges, kan statsamtet suspendere samværet. Det sker f.eks. i sager, hvor der er mistanke om seksuelle overgreb. Hvis samværet viser sig at være til skade for barnet, skal det naturligvis stoppes, og det sker også i dag. Men det er værd at huske på, at der er mange forskellige og differentierede samværsordninger, der kan tilpasses den enkelte families situation. Samværsordninger kan være alt fra hyppigt og omfangsrigt samvær til at være

en kontakt af nogle få timers varighed f.eks. hver tredje måned.

I den forbindelse vil jeg nævne Civilretsdirektoratets samværsstatistik for 2003, som netop er sendt til Retsudvalget. Statistikken omhandler bl.a. de meget tunge og konfliktfyldte samværsager, hvor den af forældrene, der har barnet boende, ikke ønsker, at den anden forælder har samvær med barnet overhovedet. Her viser opgørelsen, at statsamterne i 61 pct. af disse sager bestemte, at der ikke skulle være samvær, og barnets egen mening var den hyppigst angivne begrundelse for statsamternes afgørelse om, at der ikke skulle være samvær.

Det fører mig over til det andet punkt i SF's lovforslag om udvidet høring af børn i sager om forældremyndighed og samvær. Det er nu et år siden, vi drøftede et tilsvarende forslag fra SF, og der er ikke siden da kommet sådanne nye oplysninger frem, at jeg nu kan støtte SF's forslag. Tværtimod viser Civilretsdirektoratets samværsstatistik for både 2002 og 2003, at børn i vidt omfang høres i samværsager, og at myndighederne lytter til barnets mening. Det er således min opfattelse, at de gældende regler allerede sikrer, at også yngre børn bliver hørt i sager om forældremyndighed og samvær, hvis de har den fornødne alder og modenhed.

SF foreslår, at børn også skal høres i tilfælde, hvor forældrene er enige. Dette forslag har sammenhæng med punktet i SF's forslag om, at et barn skal kunne anmode statsamtet om at træffe afgørelse om ændring af en samværsordning, som forældrene er blevet enige om. Jeg tror, at forældrene i almindelighed vil deres barns bedste, ligesom det er min faste overbevisning, at det bedste for børnene er, hvis forældrene er enige om, hvordan samværet med barnet skal forløbe. Det, barnet allermost ønsker, er jo, at far og mor kan tale sammen.

Jeg mener derfor, det ville være forkert, hvis myndighederne skal indblandes i tilfælde, hvor forældrene er enige om samværet. I de situationer må vi have tillid til, at forældrene er de bedste til at afgøre, hvad der er bedst for deres barn, medmindre der er tale om omsorgssvigt, så de sociale myndigheder må gribe ind. Et barn af samlevende forældre kan jo heller ikke gå til en offentlig myndighed for at få ændret forældrenes beslutning om, at barnet skal tilbringe diverse ferier eller weekender hos bedstemor i den anden ende af landet.

Som jeg sagde før, er det imidlertid vigtigt, at vi følger udviklingen på dette område nøje. Der